

ליל שבת קודש פרשת כי תבא ה'תשס"ו

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקומי מוהר"ן חלק ב' סי' פ"ב המדבר ממדרגת מ"ה, ומביטול הגדלות, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, (מוהרא"ש נ"י חזר על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), כשרואה אדם בעצמו, שהולך לו שלא כסדר, ידע שיש לו גדלות, היינו: אנא אמלך, יעשה תשובה וישפיל את עצמו, ויהיה בחינת מ"ה, כמו שכתוב (שמות מ"ז): "ונחנו מה", ואזי נחזר חוה לבחינת אדם, לבחינת מה, ונעשה כסדר, עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר תכלית האדם בזה העולם, שיזכה לבחינת מ"ה באמת, היינו שיהיה בטל ומבוטל לגמרי לגבי האור אין סוף ברוך הוא, ולא יהיה לו שום ישות וגדלות כלל, וכמו שנאמר אצל משה רבינו עליו השלום, (שמות מ"ז) ואנחנו מה, שאנחנו בטלים ומבוטלים אליו יתברך לגמרי, ואין לנו שום ישות ומציאות בפני עצמינו כלל, ואז הוא בגדר "אדם" באמת, כי אד"ם בגימטריא מ"ה, ואז הולך לו הכל "כסדר" וכרצונו, כי מתי הולך לאדם שלא כסדר, וכנגד רצונו, זהו כשיש לו ישות וגדלות, והוא רוצה כך וכך, וכשאינו הולך כרצונו, הכל נעשה "שלא כסדר", והוא שבור מאד, אבל כשהוא בטל ומבוטל לגבי האור אין סוף ברוך הוא, וכל רצונו רק להיות כרצונו יתברך, אזי הכל הולך לו "כסדר", שהרי מסר עצמו לגמרי אליו יתברך, וכל מה שהשם יתברך עושה, הוא הסדר הכי טוב, נמצא כשאדם רואה שהולך לו שלא כסדר, ויש לו התנגדות הרצון, יידע שיש לו גדלות, היינו אנא אמלך, שרוצה להיות מלך, ולהשתלט על אנשים, ולכן הולך שלא כסדר, אבל מיד שיעשה תשובה וישפיל את עצמו, יזכה לבחינת מ"ה, ואז ילך לו הכל כסדר.

והנה מתי אנחנו יודעים שאדם זכה לבחינת מ"ה באמת, כשתמיד מודה ומהלל את השם יתברך על כל החסד שעושה עמו בכל עת, ופיו מלא תהילתו יתברך על כל פרט ופרט של החיים, אז יודעים שהוא מכיר שכל סדר ימי חייו תלויים אך ורק בידו יתברך, והוא מכיר טובה אליו יתברך על כל החסד שעושה עמו בכל עת, לא כן כשאדם מתלונן תמיד על מר גורלו, ובוכה תמיד על ריבוי הסרונותיו, זהו סימן

שיש לו גדלות, והכל הולך לו שלא כסדר, ולכן אינו מרגיש שום הסתפקות בימי חייו, ועיקר העצה שלו להזכיר את עצמו היטיב, איך שהיה בתכלית השפלות והקטנות, והשם יתברך ריחם עליו והרים אותו מתוך העוני והדחק, ואז יתחיל להתבונן את חסדי השם, ולהכיר לו טובה, ויצא מתוך הגדלות שלו, ויזכה לשפלות באמת, ויתהפך ה"שלא כסדר" ל"כסדר", ולכן אשרי המתבונן בכל עת בחסדי המקום, ומכיר להשם יתברך טובה על כל החסדים והרחמים שעושה עמו בכל עת, כי אז ילך לו כל החיים "כסדר", ועולמו יראה בחייו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע את מצות הבאת ביכורים, וכמו שכתוב (דברים כ"ו), ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצך וגו' והלכת את המקום אשר יבחר ה' אלקיך לשכן שמו שם, ויש מצוה של "קריאה" בשעת הבאת ביכורים, וכמו שכתוב, ובאת אל הכהן אשר יהיה בימים ההם ואמרת אליו הגדתי היום לה' אלקיך כי באתי אל הארץ אשר נשבע ה' לאבותינו לתת לנו וגו' וענית ואמרת לפני ה' אלקיך ארמי אובד אבי וגו', ויש להבין למה ניתוסף במצות הבאת ביכורים, גם מצות "קריאה", שלא מצינו כן בשאר במתנת כהונה, וגם למה מזכירין בתוך הוידוי והקריאה "ארמי אובד אבי", שביקש לבן ארמי לעקור את יעקב אבינו, וגם למה מזכירין ירדת נשמות ישראל למצרים, וגם מה הענין שדרשו חכמינו הקדושים (אגדת בראשית) בראשית ברא אלהים, בזכות התורה שנקרא ראשית, ובזכות ישראל שנקראים ראשית, ובזכות הביכורים הנקראים ראשית, ולמה שגבה מעלתה של מצות ביכורים עד שכל בריאת העולם היתה בשבילה? והנה על פי דברי רבינו"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי עיקר התכלית שיזכה אדם לבוא את הביטול האמיתי מלפניו יתברך, עד שיזכה להכיר שכל מה שיש לו, הוא מתנת חנם מאת הבורא יתברך שמו, ולא יחשוב לרגע "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה", וכל זה הוא יסוד מצות ביכורים, שהיורד לתוך שדהו, ורואה תאנה שביכרה, כורך עליו גמי ואומר הרי זה ביכורים, שתיכף ומיד שזוכה לראות הפירות הראשונות של שדהו, מפריש אותם לה', כדי להראות שהוא מכיר טובה אל השם יתברך, על כל החסד שגמל אותו, שזהו יסוד מצות "קריאת ביכורים" וכמו שפירש"י (פסוק ג') ואמרת אליו, "שאינך כפוי טובה" (וכמבואר באריכות באלשיך הקדוש, עיין שם), שלא די שתם להפריש הפירות וליתנם לכהן, אלא צריכין להביא אותם אל בית המקדש בעסק גדול, ולקרות כל הפרשה לפני ה', כי בזה מגלה טוהר לבו, שמכיר טובה באמת להקדוש ברוך הוא, ואינו תולה ברכותיו במעשה ידי עצמו כלל.

וזהו ענין התחלת הקריאה מ"ארמי אובר אבי" ולספר כל ענין גלות מצרים, כי לפעמים הישות והגיאות של אדם אינו מניח אותו לזכור חסדי המקום, ונדמה לו שלא היה חסר לו כלום, ועל מה יש לו להודות לה', ולכן בשעת הבאת ביכורים מזכירים לאדם כל העבר שלו, מארמי אובר אבי וירד מצרימה וגו', ויריעו אותנו המצרים ויענונו ויתנו עלינו עבודה קשה וגו', שזה סובב הולך על כל אחד ואחד, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (פסחים קמ"ז:) בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים, כי כל אחד היה בתכלית השפלות והקמנות עד שעזר לו הקדוש ברוך הוא לצאת משם, ולכן בשעת הבאת ביכורים, שאנחנו עוסקים אז בביטול הישות, מזכירים בפה מלא את עוצם השפלות שהיה לנו עד שעזרונו השם יתברך, ובוה קובעים את מדת הכרת הטוב חזק בלבינו.

וזהו מה שמצינו במשנה (ביכורים ג' משנה ד') הגיעו להר הבית, אפילו אנריפס המלך נוטל הסל על כתפו ונכנס, עד שמגיע לעזרה, עיין שם, כי בשעת הבאת הביכורים נעשה ביטול גמור לכל אחד מישראל, אפילו למלך, וצריך להכניע ולבטל עצמו בתכלית הביטול, ולקרות את כל הפרשה, כי דייקא על ידי מצוה זאת נקבע בלבינו את מדת הביטול, ואנחנו זוכים לקשר את ראשית מוחינו ומחשבותינו אל הקדוש ברוך הוא, שזהו עיקר התכלית.

ולכן מובן מאד דרשת חכמינו הקדושים (אגרת בראשית), בראשית ברא אלהים, בשביל התורה שנקרא ראשית, ובשביל ישראל שנקראים ראשית, ובשביל ביכורים שנקראים ראשית, כי דייקא על ידי מצות ביכורים נתגלה מעלת נשמות ישראל, ואיך שהם מבטלים עצמם לגמרי מלפניו יתברך, שעל שם זה היתה כל תכלית הבריאה, לבטל את הישות, ולזכות לבחינת מ"ה, ולקשר השלא כסדר לבחינת כסדר, אשרי הזוכה לזה באמת.

ואבי מורי הבעל "מנחת זאב" זי"ע, פירש בזה דבר נאה, כי איתא במשנה (ביכורים ג' משנה ח') העשירים מביאים בכוריהם בקלתות של כסף ושל זהב, והעניים מביאין אותם בסלי נצרים של ערבה קלופה, והסלים והבכורים ניתנין לכהנים, ופירשו בגמרא (בבא קמא צ"ב.) שהקלתות של זהב וכסף החזירו להעשירים, רק הסלי נצרים של העניים ניתנו לכהנים, ושואל התוספות יום טוב, הרי בזה יתביישו העניים, שלוקחים מהם הסלים, מה שאין כן העשירים? ותירץ אבי מורי זי"ע, שאדרבה אין בזה בזיון, אלא מעלה וחשיבות גדולה היו לעניים שלוקחים את הסלי נצרים שלהם, וכמו שדרשו חכמינו הקדושים (תורת כהנים פרשת ויקרא) על עולת העוף של

העני, שמקריבין אותה בנוצתה על המזבח, והלא אין ריח רע בנוצות של עוף הנשרפים, אלא כדי שיהיה המזבח שבע בקרבנו של עני, עיין שם, ואותו ענין עם הסלי נצרים של עניים בביכוריהם, שהוא כבוד השם יתברך שמקבלים גם הסלים שלהם עם הביכורים, לא כן העשירים שמחזירים להם הקלתות של זהב וכסף, ואין רצונו יתברך בהם כלל, כי אצל השם יתברך חשוב לב נשבר ונדכא, וכמו שכתוב (תהלים נ"א) לב נשבר ונדכא אלקים לא תבזה, וכן אמרו חכמינו הקדושים (סוטה ה.) אני אשכון את דכא, אתי דכא, מה שאין כן על הבעל גאווה אומר הקדוש ברוך הוא, אין אני והוא יכולים לדור בעולם, ולכן דייקא במצוות ביכורים, שעיקר יסודה הוא ענין הביטול מלפניו יתברך, שם מראים את גודל חשיבות הסלים הפשוטים של העניים, שגם הם ניתנים לכהנים ביחד עם פרותיהם, והבן, והשם יתברך יזכינו להגיע אל מדת הביטול באמת, שנבטל כל ישותינו מלפני השם יתברך, עדי נזכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת כי תבא ה'תשס"ו

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מבעל תפילה, מעשה י"ב דף ש"צ, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, ונתיישבו, שיודיעו הדבר להבעל תפלה, והודיעו לו, ואמר הבעל תפלה, שגם הוא ילך עמם, והלך אליהם הבעל תפלה, וצוה הבעל תפלה לאנשים שלו שיתפללו על זה שיצליח השם דרכם, שיוזכו למצוא המלך עם אנשיו הנ"ל, כי תמיד היה הבעל תפלה מתפלל על זה, והיה מצוה לאנשיו, והיה מתקן להם תפלות שיתפללו על זה, ועתה הזהיר אותם ביותר, כשהלך אל הממונה והגיבור לילך עמם לבקש את המלך ואנשיו כנ"ל, שיתפללו על זה תמיד לזכות למצוא אותם, כי אף על פי שהבעל תפילה בעצמו היה כולו תפילה, ועסק תמיד בתפלות שירות ותשבחות אל השם יתברך,

אף על פי כן ביקש מאנשיו שגם הם יעזרו לו בתפילתם, כי לפעמים יש דברים שאין הצדיק יכול לפעול לבד, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות ה:) אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים, וכן פעם אמר רביז"ל (חיי מוהר"ן סי' ש"ל), "אתם בלעדי בודאי אינם יכולים, אבל גם אני בלעדיכם איני יכול", כי כל תפילה ותפילה של איש ישראלי הוא כמו אבר מהשכינה, שהם אברי המשכן, וכדי לבנות את המשכן צריכין החלקים של כל אחד ואחד, אבל אין שום אחד מישראל יודע להעלות תפילתו למקומו ולהקים את המשכן כי אם משה רבינו לבד, וכמו שכתוב (שמות מ') ויקם משה את המשכן, ובשביל זה צריכין להביא ולקשר כל התפלות לצדיק הדור (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ב'), נמצא שבוודאי צריכין את התפילות של כל אחד ואחד, כי הם איברי המשכן, ואם חסר אחד, הרי אין משכן, אבל גם צריכין להביא את כל החלקים אל משה רבינו שהוא יעלה את התפלות למקומם, ולכן ביקש הבעל תפילה מאנשיו, שיעזרו לו בתפלתם, שיוכו למצוא את המלך ואנשיו, ואז יהיה תיקון העולם באמת.

ובא הבעל תפילה אל הממונה והגיבור הנ"ל, ובודאי היה ביניהם שמחה גדולה, שמחות וכביות כנ"ל, כי עוצם השמחה והחדוה שיש בשעה שאנשי המלך פוגשים זה את זה, אין לתאר ואין לשער כלל, כי על ידי שנכללים יחד כל הנפשות, נעשה שמחה, בבחינת (משלי י"ג) אור צדיקים ישמח, כי הנפש הוא בחינת נר, וכמו שכתוב (משלי כ') נר ה' נשמות אדם, וכשנכללין יחד נעשה מהם אור, ועל ידי זה נעשה שמחה, בחינת אור צדיקים ישמח כנ"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס"א), ובפרט כשניתוסף עוד נשמה אחד על הקיבוץ הקדוש שמתקבצים אצל הצדיקים, אז נתרבים בתי התפילה בלי שיעור וקץ, מה שאין הפה יכול לדבר והלב לחשוב (חיי מוהר"ן סי' מ"ג על פי דברי רביז"ל ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ח'), ושמחה כזאת היו רואין אצל הקיבוץ הקדוש של רביז"ל בעיר אומין בראש השנה, כי אנשי שלומינו היו נפגשים יחד, אחר שלא ראה אחד את חברו כל השנה, והיו מברכים ברכת שהחיינו בשם ומלכות בשמחה עצומה, מרוב שמחה ואהבה שהרגישו בראיית חבריהם, וזה היה רצונו של רביז"ל שיהיה אהבה עצומה בין כל אנשי שלומינו, וכמו שפעם אמר (חיי מוהר"ן סי' רצ"ב), העולם ראוי שיתמהו על גודל האהבה שבינינו, ואנשי שלומינו רגילים לומר, שאף על פי שכבר נתקיים במקצת דיבור זה של רביז"ל, היינו אצל התלמידים האמיתיים של רביז"ל, שמחזיקים עצמם ביחד, ואוהבים זה את זה באמת, אבל כולו עדיין לא נתקיים, כי בעוונותינו הרבים, נתרבו הכתות והמפלגות גם בחדרו של רביז"ל, עד שאינם יכולים להתאחד ביחד, ואף על פי שגם זה דיבור מרביז"ל, "אני אעשה מכם כתות כתות" (חיי מוהר"ן סי' ש"ט), עיקר כוונת רביז"ל היה

שיהיה כמה מיני כתות של עובדי ה', שכל אחד יצטיין בעבודה אחרת, אבל לא היה כוונת רביז"ל שכתה אחד יחלוק על השני חס ושלום, כי העיקר הוא האהבה והאחדות בין אנשי הצדיק, ועל ידי שמתאחדים ביחד, יש להם כח לצאת בעולם ולמצוא שאר אנשי המלך, ולקרב את כל העולם כולו אל השם יתברך, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים, ולעסוק בתפילה כל ימי חייו, עדי נזכה לראות בתיקון העולם ובהתגלות מלכות שמים במהרה בימינו ואמן.

סעודה שלישית פרשת כי תבא ה'תשס"ו

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים גוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ו' המדבר מסוד כוונת אלול, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על כמה נקודות שבתורה זו של רביז"ל), סוד כוונת אלול מדומז בפסוק (שיר השירים ו') אני לדודי ודודי לי, וכל הענין כלול בתמונת אלת, שהוא נקודה העליונה, ונקודה התחתונה ווא"ו, והוא ענין שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה: שקדם בניסת ישראל לארץ הוזהרו לקיים שלש מצוות: 'להכרית זרעו של עמלק' ו'לבנות להם בית הבחירה' ו'למנות מלך', 'להכרית זרעו של עמלק' היא בחינת יהושוע, נקודה התחתונה, כי עיקר מחית עמלק תלוי ביהושוע, כמו שכתוב (שמות י"ז): "צא הלחם בעמלק", וכמבאר בזוהר הענין (בשלה סה:), 'ולבנות בית הבחירה' הוא בחינת משה, נקודה העליונה, כי 'מי שיש בו דעה, כאלו נבנה בית המקדש בימיו', ומשה הוא בחינת הדעת, 'ולמנות מלך' הוא בחינת רקיע, הוא "ו שבתוך האל"ף, כמו שכתוב: "דרך כוכב מיעקב", שקאי על שיקום מלך מיעקב, "ודרך כוכב" הוא בחינת רקיע, שיש בו כוכבים ומזלות, והיינו "מיעקב", כי "יעקב איש תם ישב אהלים", בחינת רקיע, כמו שכתוב: "וימתחם באהל", כמבאר בזוהר, שיעקב הוא בחינת וא"ו, כי שלש מצוות אלו הם בחינת תשובה, עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה בתורה זו את סוד כוונות אלול, שהוא סוד התשובה, שאדם ידבק עצמו בו יתברך מכל פרטי החיים שלו, והן בעלייה והן בירידה ימצא את הקדוש ברוך הוא, שהוא אלופו של עולם, שזהו צורת האות "אלף" המרמז על "אלופו" של עולם, כי לאות א יש יו"ד מלמעלה, ויו"ד למטה, ואות ו' באמצע, היו"ד למעלה מרמז על ימי עליה, שאדם מרגיש את אלקותו יתברך החופף עליו מכל צד, ואז עיקר עבודתו להתחדש בכל פעם מחדש, ולא לחשוב שכבר השיג את הכל, וכמו שכתוב (תהלים קל"ט) אם אסק שמים שם אתה, שבכל עלייה שאני עולה לשמים, שם אתה, ואני צריך לעלות יותר ויותר, והיו"ד למטה מרמז על ימי ירידה, שאדם מרגיש שהוא למטה בשאל תחתית רחמנא ליצלן, וגם אז עליו לדעת שהקדוש ברוך הוא נמצא עמו אתו ואצלו, וכמו שכתוב (שם) ואציעה שאול הנך, שאפילו אם אני נמצא בשאל תחתית חס ושלו, גם שם הנך, וגם משם אני יכול להתדבק בך, והאות וא"ו באמצע, הוא המחבר בין שני הנקודות, שהם כלליות הבזיונות ושפיכות דמים שעוברים על האדם, וכשמקבל אותם בשתיקה ובאהבה, ויודע שהם באים לכפרת עוונותיו, על ידי זה זוכה לעלות מתכלית נקודה התחתונה, אל תכלית נקודה העליונה, כי לא בפעם אחד זוכה אדם לעלות לכל ההשגות העליונות, רק הרבה בזיונות ושפיכות דמים עוברים עליו, מבית ומבחוץ, הן מבני אדם שמבזים אותו על שום דבר, ומדברים עליו כל דבר אסור, ושפכים את דמיו, והן מעצמו, שמתבייש מאד מכל התאוות רעות ומחשבות זרות המתגברים עליו בכל עת, וכשאדם שומע בזיונו ודומם ושותק, כי יודע שכולם באים לכפרת עוונותיו, אזי לאט לאט זוכה לעלות מנקודה התחתונה אל הנקודה העליונה, וזוכה לתשובה שלימה באמת.

וזהו א"ני לדודי ודודי ל"י, ראשי תיבות אלול"ל, אני לדודי, אני ממשיך עצמי לדודי בכל עלייה ועלייה, ואף פעם איני חושב שגמרתי להשיג את הכל, ודודי ל"י, שהקדוש ברוך הוא סמוך וקרוב אלי, אפילו אם אני נמצא בתכלית דיוטא התחתונה, שזהו ענין בקי ברצוא ובקי בשוב, אני בקי ויודע איך לרוץ ולעלות, ואני בקי ויודע איך לשוב ולרדת, ואין שום דבר שבעולם שיכול לרחק אותי מהקדוש ברוך הוא, שזהו סוד כוונת אלול שהוא סוד התשובה.

ומגלה רביז"ל, ששלוש נקודות אלו של האות אל"ף, הם השלש מצוות שנצטוו ישראל בכניסתן לארץ ישראל, להכרית זרעו של עמלק, ולבנות להם בית הבחירה, ולמנות להם מלך, להכרית זרעו של עמלק, הוא ענין נקודה התחתונה של האל"ף,

כי עמלק הוא הקליפה הקשה שרוצה להרחיק נשמות ישראל מאביהם שבשמים, ולייאש אותם מלצאת ממדריגתם הפחותה, כי עמלק לעולם רצועה מרדות לישראל, להכניס בהם ספיקות ובלבולים, היש ה' בקרבנו אם אין, והוא מתלבש ביותר על החלושי כוח שבישראל, וכמו שכתוב (דברים כ"ה) ויזנב בך כל הנחלשים אחרך, ומנסה להכניס בהם עצבות וייאוש חס ושלום, שלא ישוּבו אליו יתברך, ולכן המצוה ראשונה שנצטוו ישראל בכניסתם לארץ ישראל, שהוא מקום התגלות השכינה, ומקום המוכן ביותר לתשובה, הוא להכרית זרעו של עמלק, שלא ישאר שום זכר לטומאתו הגדולה, ואז יוכלו נשמות ישראל להרים עצמם ממדריגתם הפחותה, ולעלות אל מקומם הנכון.

ולכנות להם בית הבחירה, הוא ענין הנקודה העליונה, כי בנין בית הבחירה הוא בנין בית המוחין (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' י"ג), וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות ל.) כל מי שיש בו דיעה כאילו נבנה בית המקדש בימיו, כי עיקר בית המקדש הוא במוחו של אדם, בשעה שמרגיש אלקותו יתברך חופף עליו בכל עת, ומדבק עצמו בו יתברך, זהו עבודת בית המקדש ממש, ולכן תיכף ומיד בכניסתם לארץ ישראל, נצטוו על מצוה זאת, שיתחילו לעלות אל הנקודה העליונה של האל"ף, ויזכה לדבק מוח מחשבתם בהשגות אלוקותו יתברך.

ולמנות להם מלך, הוא בחינת הצדיק והמנהיג שמעורר ומחזק נשמות ישראל, הן בעלייה והן בירידה שיתקרבו אליו יתברך בכל מקום שהם, אבל בכדי להתקרב אליו צריכין לסבול הרבה חרפות ובזיונות מאנשים המנסים להרחיקו מן הצדיק, כי אי אפשר לקבל מן הצדיק האמת אלא על ידי שישבור את ישותו וגאוותו, ויהיה בטל ומבוטל בעיני עצמו לגמרי, ומחמת זה באים עליו ביוזנות ושפיכות דמים, להכניע ולבטל את ישותו עד שיוכל לקבל מן הצדיק באמת, ולכן כשזוכים לקיים שלש מצוות אלו, להכרית זרעו של עמלק, ולכנות בית הבחירה, ולמנות מלך, אפילו היום שאין לנו בית המקדש בפועל ממש, כי כורת ומוחק מקרבו את הטומאה והרע של עמלק, וכן בונה בקרבו את בית המוחין שלו, שהוא בית הבחירה, וכן ממנה לעצמו מלך, שמקרב עצמו אל צדיק אמיתי, אזי נשלם אצלו צורת האות אל"ף, המרמז על אלופו של עולם, ואז הוא הולך בדרך התשובה באמת, וזוכה להיות דבוק בו יתברך בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה פרשת כי תצא מסיימת עם מצות מחיית עמלק, וכמו שכתוב (דברים כ"ה) תמחה את

זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח, ופרשת כי תבא מתחלת עם כניסת נשמות ישראל לארץ ישראל, וכמו שכתוב (דברים כ"ו) והיה כי תבא אל הארץ אשר הוי"ה אלקיך נותן לך נחלה, ואיתא בבעל הטורים, טעם הסמיכות, מפני שנצטוו למחות זכר עמלק מיד בכניסתן לארץ ישראל, כי עמלק רצה לעכב ביאתן לארץ ישראל, כי הוא הגיד למלך מצרים כי ברח העם, וכן הגיד ללבן כי ברח יעקב, ועל כן סמך לו פרשת ביכורים, שמזכיר בו ארמי אובר אבי, עיין שם, וזהו כדברי רביז"ל הנ"ל, שהמצוה הראשונה בכניסתן לארץ ישראל הוא למחות את זכר עמלק, שרוצה לעכב נשמות ישראל מלהגיע אל קדושתם, ועיקר מחיית עמלק נעשית על ידי מצות ביכורים הנקראים ראשית, וכמו שכתוב ולקחת מראשית כל פרי האדמה וגו', כי גם עמלק נקרא ראשית, וכמו שכתוב (במדבר כ"ד) ראשית גוים עמלק, כי הוא רוצה לגזול את הראשית וההתחלה של כל דבר, שהוא האות אל"ף, האות ראשונה, ולהפרידו מהקדוש ברוך הוא חס ושלום, ומיד שלוקח את הראש וההתחלה, אזי ממילא כל השאר נגרר אחריו, כי הכל הולך אחר הראש, ומצות ביכורים הוא ההיפוך מזה, כי לוקח ראשית כל פרי האדמה, ומייחד אותו להקדוש ברוך הוא, היינו שגזור ואומר, "לא אני הרווחתי את הפרי הזה בכוחי ובעוצם ידי, רק הקדוש ברוך הוא נתן לי את הפרי הזה בטוב ובחסדו הגדול", ולכן הולך ומעלה אותו אל בית המקדש, וכמו שכתוב, והלכת אל המקום אשר יבחר ה' אלקיך לשכן שמו שם, כי בזה מקשר הנקודה התחתונה, מחיית עמלק, אל הנקודה העליונה, בנין בית הבחירה, ושם בבית המקדש נותן הביכורים אל הכהן שהוא הצדיק, וכמו שכתוב, ובאת אל הכהן אשר יהיה בימים ההם ואמרת אליו וגו', שזהו ענין המצוה השלישי, למנות להם מלך, שהוא בחינת הצדיק והמנהיג האמיתי שמקשר בין נקודה התחתונה לנקודה העליונה, ולכן קוראים לפניו את כל הפרשה ארמי אובר אבי וכו' עד ויביאנו אל המקום הזה וגו', הכולל ירידת יעקב ובניו לגלות מצרים, וכל העינוי והסבל שסבלו שם, כי הם כלליות הביזיונות ושפיכות דמים שעבר על נשמות ישראל מאז ועד עתה, וזה מה שהועיל להם לצאת מן המדריגה התחתונה, ולהגיע את המדריגה העליונה, שהוא ירושת ארץ ישראל, ולכן מובן מאד את הקשר והסמיכות של כל הענינים האלו, כי דייקא על ידי מצות ביכורים שמביאים מ"ראשית" פרי האדמה, זוכין למחות את ה"ראשית" של עמלק, ובאים אל בית הבחירה, ואל קדושת הצדיק שמזכה את האדם לשוב בתשובה שלימה, ולהשלים את צורת האות אל"ף, ולהתדבק באלופו של עולם, והשם יתברך יזכינו להגיע אל כל זה במהרה, ולראות בבנין בית מקדשינו ובגאולת ופדות נפשינו בקרוב בימינו אמן ואמן.

